

Nieuwsbrief - GZR Updates 2024-14

Nummer 14, 2024

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2024:1545](#) 02-05-2024

Wel of geen all-in loon.

Tuchtcolleges

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle,](#)

[ECLI:NL:TGZRZWO:2024:72](#) 24-07-2024

Klacht ouders overleden zoon (suicide) tegen verpleegkundige wegens onvoldoende en onzorgvuldige zorgverlening. Waarschuwing.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam,](#)

[ECLI:NL:TGZRAMS:2024:152](#) 11-07-2024

Klacht tegen huisarts van letselschadeadvocaat na contact via WhatsApp over geneeskundige verklaring. Kennelijk niet-ontvankelijk.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch,](#)

[ECLI:NL:TGZRSHE:2024:65](#) 10-07-2024

Klacht nabestaanden tegen huisarts wegens tekortschietende zorg. Doorhaling en schorsing.

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2024:129](#) 10-07-2024

Klacht tegen GZ-psycholoog/psychotherapeut over het correctierecht. Rapporteur is verantwoordelijk voor correctierecht. CTG verwerpt beroep.

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2024:132](#) 10-07-2024

Beroep tegen niet-ontvankelijkheidsoordeel wegens strijd met ne bis in idem-beginsel. CTG verwijst zaak terug voor inhoudelijk oordeel.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam,](#)

[ECLI:NL:TGZRAMS:2024:149](#) 05-07-2024

Deels gegronde klacht tegen een GZ-psycholoog wegens onzorgvuldige melding bij Veilig Thuis. Berisping.

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam,

ECLI:NL:TGZRAMS:2024:148 05-07-2024

Klacht tegen een GZ-psycholoog over inhoud van behandelplan en verklaring, beide ingebracht in een echtscheidingsprocedure. Klacht ongegrond.

Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2024:120 03-07-2024

Nabestaande verwijt internist dat hij zonder haar medeweten en toestemming palliatieve sedatie heeft gegeven aan echtgenoot. Beroep verworpen.

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle,

ECLI:NL:TGZRZWO:2024:77 02-07-2024

Klacht IGJ tegen psychiater wegens bezit kinderporno. Ontzegging van het recht om opnieuw als arts in het BIG-register te worden ingeschreven en beroepsverbod

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam,

ECLI:NL:TGZRAMS:2024:146 02-07-2024

Klacht tegen huisarts over wijze van verstrekken van het medisch dossier en enkele aanvullende verzoeken. Kennelijk ongegrond.

Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2023:175 05-07-2023

Wrakingsverzoek van leden CTG is niet-ontvankelijk. Wrakingsverzoek leden wrakingskamer wordt buiten behandeling gelaten.

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam,

ECLI:NL:TGZRAMS:2021:127 06-01-2021

Klacht gerechtsdeurwaarder tegen tandarts wegens ongepaste uitlatingen. Klacht kennelijk niet-ontvankelijk. Voorzittersbeslissing.

Uitspraken zonder ECLI

College van Beroep van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd 27-03-2024

Doorlopen stappen meldcode als Veilig Thuis al is betrokken lag niet voor de hand.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd 06-03-2024

Klachten over een jeugdprofessional in de rol als directeur van de instelling.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschillencommissie ziekenhuizen 20-12-2023

Beslissing om af te zien van verdere behandeling is verantwoord.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Wrakingsverzoek van leden CTG is niet-ontvankelijk. Wrakingsverzoek leden wrakingskamer wordt buiten behandeling gelaten.

***Wrakingsverzoek tegen leden van de zittingskamer alsmede
wrakingsverzoek tegen leden van de wrakingskamer. Eerste
wrakingsverzoek is niet-ontvankelijk en tweede wrakingsverzoek
wordt buiten behandeling gelaten wegens misbruik van recht.***

Feiten

Verzoekster heeft op 29 maart 2022 en 12 april 2022 bij het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg in Zwolle (RTG Zwolle) verschillende klachten ingediend tegen een gynaecoloog. Bij beslissing van 28 juni 2022 heeft de voorzitter van het RTG Zwolle de klachten, gelet op het ne bis in idem-beginsel, kennelijk niet-ontvankelijk verklaard. Verzoekster is van die beslissing in beroep gekomen.

Op 17 mei 2023 heeft het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) het beroep behandeld. Bij brief van 26 mei 2023 heeft het CTG partijen meegedeeld dat de beslissing in deze zaak zal worden uitgesproken op 7 juni 2023.

Op 6 juni 2023 heeft de gemachtigde van verzoekster verzocht om wraking van de vijf leden van het CTG die op 17 mei 2023 het beroep hebben behandeld (de zittingskamer). De voorzitter van de zittingskamer heeft, namens de vijf leden van het CTG, schriftelijk laten weten niet te berusten in de wraking.

Het CTG heeft een wrakingskamer samengesteld bestaande uit drie leden. Bij brief van 14 juni 2023 heeft het CTG partijen meegedeeld dat de wrakingskamer het wrakingsverzoek op 5 juli 2023 op een niet-openbare zitting zal behandelen.

De gemachtigde van verzoekster heeft op 27 juni 2023 tevergeefs verzocht om het wrakingsverzoek op een openbare zitting te behandelen.

Op 5 juli 2023 heeft de gemachtigde van verzoekster kort voor de zitting van de wrakingskamer de drie leden van de wrakingskamer gewraakt.

Oordeel

Ten aanzien van het wrakingsverzoek van de zittingskamer wordt geoordeeld dat dit verzoek te laat is ingediend. Door pas twintig dagen na de zitting van 17 mei 2023 het wrakingsverzoek in te dienen heeft verzoekster niet voldaan aan het vereiste dat een verzoek om wraking dient te worden gedaan zodra de feiten en/of omstandigheden aan de verzoeker bekend zijn. Niet is gebleken van feiten en omstandigheden die dit tijdsverloop van bijna drie weken rechtvaardigen. De wrakingskamer verklaart het verzoek niet|ontvankelijk.

De wrakingskamer heeft vastgesteld dat het tweede wrakingsverzoek in de kern is gericht tegen de processuele beslissing om de wraking te behandelen op een niet openbare zitting. Voor zover deze procesbeslissingen al aan de leden van de wrakingskamer zijn toe te rekenen, kunnen zij geen gegronde reden voor wraking opleveren. Het enkele feit dat is besloten het wrakingsverzoek niet op een openbare zitting te behandelen, betekent niet dat er sprake is van vooringenomenheid.

Geoordeeld wordt dat sprake is van een opeenstapeling van wrakingsverzoeken, gelet op het feit dat verzoekster in acht andere beroepszaken bij het CTG ook al om wraking van één of meer leden van de zittingskamer heeft verzocht. Deze wrakingsverzoeken zijn in 2022 allemaal afgewezen. Een redelijke wetsuitleg brengt mee dat wanneer sprake is van een opeenstapeling van wrakingsverzoeken, doordat eerst de zittingskamer en vervolgens de wrakingskamer wordt gewraakt, de wrakingskamer, mede ter voorkoming van ongerechtvaardigd oponthoud, in geval van evident misbruik van recht een verzoek tot wraking van één of meer van haar leden buiten behandeling kan laten zonder dat de zaak in handen van een andere wrakingskamer wordt gesteld. Om die reden wordt het tweede wrakingsverzoek buiten behandeling gelaten.

Gelet op de opeenvolging van wrakingsverzoeken en het misbruik dat verzoekster heeft gemaakt van de bevoegdheid om een wrakingsverzoek in te dienen, wordt, op grond van artikel 63 van de Wet BIG en artikel 515, lid 4 van het Wetboek van Strafvordering, bepaald dat een volgend wrakingsverzoek van verzoekster in de onderhavige zaak niet in behandeling wordt genomen.

mr. C. Velink

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 05-07-2023

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2023:175

Zaaknummer: C2022/1601 en C2022/1602

Wetsartikelen: 63 Wet BIG en 515, lid 4 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Beroep tegen niet-ontvankelijkheidsoordeel wegens strijd met ne bis in idem-beginsel. CTG verwijst zaak terug voor inhoudelijk oordeel.

Klacht tegen een verzekeringsarts. Wegens ne bis in idem niet-ontvankelijk in eerste aanleg. Het CTG oordeelt dat een klacht nog niet inhoudelijk is beoordeeld en verwijst de zaak terug naar het RTG voor inhoudelijke beoordeling.

Feiten

Klager heeft op 9 augustus 2023 een klacht ingediend tegen verweerder, verzekeringsarts, over een door hem in 2017 opgestelde verzekeringsgeneeskundige rapportage.

Klager heeft eerder tuchtklachten ingediend tegen verweerder, namelijk op 4 maart 2019 en op 30 mei 2022. Deze klachten gingen ook over een door de verzekeringsarts in 2019 opgestelde verzekeringsgeneeskundige rapportage en hebben geleid tot beslissingen van het tuchtcollege van 8 augustus 2019 en 29 juli 2022.

Klacht

Klager klaagt over een door verweerder opgestelde verzekeringsgeneeskundige rapportage.

Oordeel RTG

De voorzitter van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) oordeelde dat de beslissingen van 8 augustus 2019 en 29 juli 2022 onherroepelijk zijn geworden door het intrekken van het daartegen gerichte beroep op 19 mei 2020 en het niet-ontvankelijk verklaren van het daartegen gerichte beroep bij beslissing van 25 mei 2023. Dit betekent dat er al een onherroepelijk geworden tuchtrechtelijke eindbeslissing is genomen over het handelen van verweerder waarover klager nu klaagt. Klager kan dan ook niet opnieuw klagen over de wijze van handelen van de verzekeringsarts in 2019. Dat klager zijn klachten nu enigszins anders heeft geformuleerd doet daaraan niet af. Dat betekent dat klager in de voorliggende

klacht niet-ontvankelijk is.

Oordeel CTG

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) beantwoordt de vraag of het RTG terecht tot het oordeel is gekomen dat de op 9 augustus 2023 ingediende tuchtklacht niet-ontvankelijk is wegens strijd met het ne bis in idem- beginsel.

Het CTG stelt vast dat klager op 4 maart 2019 een klacht tegen verweerder heeft ingediend over een rapportage van 30 januari 2019. Die klacht is door het RTG ongegrond verklaard. Het daartegen gerichte beroep is op 19 mei 2020 ingetrokken. Daarna heeft klager op 30 mei 2022 een klacht ingediend over een door verweerder opgesteld rapport van 12 juni 2017. Het RTG heeft klager in die klacht niet-ontvankelijk verklaard, omdat hij zijn klacht onvoldoende had onderbouwd. Het daartegen gerichte beroep werd eveneens niet-ontvankelijk verklaard, omdat klager zijn beroepsgronden onvoldoende duidelijk had gemaakt.

De klacht van 9 augustus 2023 betrof het rapport van 12 juni 2017. Het CTG overweegt dat niet eerder inhoudelijk is beslist op de klacht over het rapport van 12 juni 2017. De voorzittersbeslissing kan dan ook niet in stand blijven. Toepassing van artikel 73, lid 9 van de Wet BIG zou meebrengen dat niet twee maar één instantie de klacht inhoudelijk beoordeelt. Het CTG verwijst de zaak dan ook terug naar het RTG om alsnog inhoudelijk op de klacht over het rapport uit 2017 te oordelen.

mr. C. Velink

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 10-07-2024

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2024:132

Zaaknummer: C2023/2142

Advocaten: R.J. Peet

Wetsartikelen: 47, lid 1 Wet BIG, 51 Wet BIG en 73, lid 9 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Klacht tegen GZ-psycholoog/psychotherapeut over het correctierecht. Rapporteur is verantwoordelijk voor correctierecht. CTG verwerpt beroep.

Klacht tegen GZ-psycholoog/psychotherapeut in hoedanigheid van zorgmanager over het toepassen van het correctierecht. Rapporteur is verantwoordelijk voor toepassing correctierecht. CTG verwerpt beroep.

Feiten

Over klagsters zoon is in augustus 2020, in opdracht van het OM, een pro Justitia rapport opgemaakt door een psycholoog van het Nederlands Instituut voor Forensische Psychiatrie en Psychologie (NIFP). Klagster was als referent in het onderliggende onderzoek betrokken.

Omdat klagster en haar zoon het niet eens waren met de inhoud van het rapport, hebben zij zich nadien meermaals tot verweerder, GZ-psycholoog en psychotherapeut, gewend in zijn hoedanigheid van manager Zorg & Rapportage van het NIFP. Verweerder heeft klagster bij e-mail van 24 juni 2021 het volgende gestuurd:

'Ik heb contact gehad met psycholoog F. en hij is zeker bereid om uw op- en aanmerkingen op het verslag van het gesprek dat hij met u had aan zijn rapportage toe te voegen. Daarom verzoek ik u om uw reactie uiterlijk 2 juli a.s. per e-mail naar mij te sturen. Ik zal er dan voor zorgen dat uw reactie naar het OM wordt gestuurd.'

Klacht

Klagster verwijt verweerder dat zij als referent ten onrechte geen gelegenheid heeft gekregen om gebruik te maken van haar correctierecht ten aanzien van het pro Justitia rapport over haar zoon.

Oordeel RTG

De voorzitter van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) acht klagster ontvankelijk, nu de klacht is gebaseerd op de veronderstelling dat verweerder als manager Zorg & Rapportage ook in individuele gevallen verantwoordelijk was voor de toepassing van het correctierecht. Dat deze veronderstelling bij beoordeling onjuist blijkt, doet aan de ontvankelijkheid als zodanig niet af.

Het pro Justitia rapport dateert van 20 augustus 2020 en is opgesteld door een psycholoog, bemiddeld via het NIFP. Verweerder was op dat moment nog niet als manager Zorg & Rapportage bij het NIFP werkzaam (pas vanaf 1 januari 2021). Met een verwijzing naar paragraaf 3.5 van de NIFP-richtlijn 'Forensisch psychologisch onderzoek en rapportage in het strafrecht' oordeelt het RTG dat het aan de psycholoog als rapporteur is om een referent in de gelegenheid te stellen gebruik te maken van diens correctierecht.

De klacht is derhalve ongegrond.

Oordeel CTG

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) oordeelt dat het correctierecht is opgenomen in artikel 16 van de AVG en ziet op (persoons)gegevens die feitelijk onjuist of onvolledig zijn. Het correctierecht strekt zich niet uit tot professionele indrukken, meningen of conclusies. De NIFP-richtlijn 'Forensisch psychologisch onderzoek en rapportage in het strafrecht' bepaalt dat de onderzochte door de rapporteur actief op het correctierecht moet worden gewezen. Ten aanzien van een referent geldt dit niet. De rapporteur hoeft de referent niet actief op het correctierecht te wijzen, maar zal een beroep op het correctierecht door de referent wel moeten honoreren.

Verweerder heeft toegezegd dat hij de reactie van klagster op het gespreksverslag van de onderzoeker toe zou zenden aan het OM. Dit is ook gebeurd. Verweerder kan niet bewerkstelligen wat klagster wil: correctie of aanvulling van gegevens met betrekking tot klagster in het rapport zelf.

Verweerder heeft dan ook niet tuchtrechtelijk verwijtbaar gehandeld. Het beroep van klagster wordt verworpen.

mr. C. Velink

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 10-07-2024

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2024:129

Zaaknummer: C2023/2181

Advocaten: A.W. Hielkema

Wetsartikelen: 47, lid 1 Wet BIG en artikel 16 AVG

RECHTSPRAAK

**Klacht tegen huisarts over wijze van verstrekken van het medisch dossier en enkele aanvullende verzoeken.
Kennelijk ongegrond.**

Klacht tegen huisarts wegens weigering het medisch dossier per aangetekende post te versturen en te voldoen aan de door klager gestelde aanvullende eisen in dit verband. Kennelijk ongegrond.

Feiten

Klager staat als patiënt ingeschreven bij de praktijk waar verweerder als huisarts werkzaam is. Klager heeft verweerder meermalen verzocht om toezending van zijn volledige medische dossier; dit deed hij voor het eerst op 12 januari 2023 en laatstelijk bij brief van 9 oktober 2023. Uit een aantekening in het medisch dossier op 12 januari 2023 blijkt dat hij dit per aangetekende post wilde ontvangen en dat het wilde dat iedere pagina van het dossier zou zijn voorzien van een dagtekening, handtekening en stempel. Verweerder liet klager per mail van 12 januari 2023 weten dat hij zou proberen het dossier de volgende week aan hem te sturen, maar dat hij niet zou voldoen aan diens aanvullende verzoeken. Hij zou wel de laatste pagina van het huisartsenjournaal voorzien van zijn handtekening en een stempel van de praktijk. De huisarts vroeg klager om te laten weten of deze het dossier zelf bij de praktijk zou ophalen, of dat hij het zou willen ontvangen via (beveiligde) digitale verzending of per reguliere post.

Klager heeft niet gereageerd op de vraag van verweerder maar heeft wel meermalen zijn verzoek om toezending van het dossier op de door hem gewenste wijze herhaald.

Klacht

Klager verwijt verweerder dat hij het dossier niet op de door klager gewenste manier heeft toegezonden, terwijl hij volgens klager wettelijk verplicht is dat binnen één maand te doen.

Oordeel

Het RTG oordeelt dat verweerder wettelijk niet verplicht is om aan alle verzoeken van klager

te voldoen. Verweerder heeft klager op 12 januari 2023 gemeld dat hij het medisch dossier niet per aangetekende post zou verzenden en dat hij niet aan klagers aanvullende verzoeken zou voldoen. Verweerder heeft dit meermalen tegenover klager herhaald. Hij heeft hem uitgelegd op welke wijze klager het gevraagde afschrift kan ontvangen. Nu klager geen keuze kenbaar heeft gemaakt voor één van de drie voorgestelde verzendmethoden, maar blijft vasthouden aan zijn wens voor verzending per aangetekende post, kan verweerder niet worden verweten dat klager ook nu nog niet de beschikking heeft over een afschrift van zijn medische dossier. De klacht is daarom kennelijk ongegrond.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 02-07-2024

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2024:146

Zaaknummer: A2024/6843

Advocaten: R.J. Peet

Wetsartikelen: 47, lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Klacht ouders overleden zoon (suïcide) tegen verpleegkundige wegens onvoldoende en onzorgvuldige zorgverlening. Waarschuwing.

Klacht tegen verpleegkundige na suïcide van zoon van klagers wegens niet serieus nemen klachten, teveel nadruk leggen op groepsdeelname, onvoldoende intercollegiaal overleg en het niet neerleggen van de risicobeoordeling bij de psychiater. Waarschuwing.

Feiten

Wegens een suïcidepoging werd de zoon van klagers (patiënt) in maart 2017 opgenomen op de acute afdeling van kliniek H. Op 13 april 2017 stelde kliniek H. een beperkt signaleringsplan op. De patiënt kwam na een intake op 22 mei 2017 bij G. in behandeling. De intake werd gedaan door de klinisch psycholoog, die eerst ook regiebehandelaar werd. De psychiater stelde patiënt in op medicatie. Verweerder, verpleegkundig specialist GGZ, was volgens het overzicht 'zorgtoewijzing cliënt' regiebehandelaar van de patiënt van 15 november 2017 tot 6 juli 2018.

Al vanaf 2014 was de patiënt elders onder behandeling geweest voor dwang- en stemmingsklachten. In november 2015 kreeg hij de diagnose autismespectrumstoornis (ASS) en het syndroom van Asperger. In maart 2016 werd een ernstige depressieve stoornis vastgesteld en hij werd in juli 2016 verwezen voor acute opname vanwege toenemende suïcidaliteit, waaronder twee pogingen. Tijdens de poliklinische behandeling bleek zijn stemming snel te wisselen als reactie op levensgebeurtenissen en hij vertoonde suïcidegedachten en automutilatie tijdens crises. Dit werd gezien als emotieregulatieproblematiek in plaats van depressie, waarna hij individuele emotievaardigheidstraining kreeg.

De patiënt startte in juni 2017 bij G. met deeltijdbehandeling voor ASS, maar stopte hiermee in augustus 2017 om te gaan studeren. Uit de behandelingsrapportage van 22 september 2017 kwam naar voren dat patiënt kennis ging maken met verweerder voor medische begeleiding. In december 2017 besloot hij te stoppen met studeren om zich op zijn behandeling te richten.

Vanaf december 2017 kreeg de patiënt begeleiding van een autismecoach en sinds februari 2018 startte hij bij de groep voor jongvolwassenen met ASS.

Op 13 maart 2018 was er een multidisciplinair overleg waarin het behandelplan werd besproken. Onder andere werd besproken dat de patiënt zich niet zo goed raad wist met zijn depressieve periodes maar dat praten met anderen daarbij wel hielp. Op 20 maart 2018 maakte de autismecoach een melding van de omschrijving die de patiënt gaf van de zware depressie waar hij op dat moment in zat. Verder noteerde verweerder op 1 mei 2018 in het dossier dat de wisselende stemmingen patiënt bleven bezighouden. Na een periode waarin zijn aanwezigheid in deze groep afnam, meldde de patiënt zich half mei 2018 af voor de behandelgroep omdat hij het te druk had en niet veel toegevoegde waarde in deze behandelgroep zag.

Op 22 mei 2018 noteerde verweerder dat de patiënt het gesprek met zijn ouders aan zou gaan met betrekking tot het afgelopen jaar waarin hij depressief en suïcidaal was geweest. Verweerder noteerde met betrekking tot de somberheid dat er geen sprake was van acute suïcidaliteit. Op 10 juli 2018 ontving verweerder de melding dat de patiënt zich op vrijdag 7 juli 2018 gesuïcideerd had.

Klacht

Klagers verwijten verweerder dat hij:

- a. de klachten van patiënt onvoldoende serieus heeft genomen; hierbij is te veel de nadruk gelegd op groepsbehandeling ASS. Het had duidelijk moeten zijn dat groepstherapie voor patiënt niet werkte;
- b. met de psychiater had moeten overleggen en de risicobeoordeling van suicide bij haar neer had moeten leggen;
- c. ten onrechte geen intercollegiaal overleg heeft gehad;
- d. niet bevoegd was tot het voorschrijven van medicijnen bij patiënt.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) stelt vast dat een groepsbehandeling gebruikelijk en richtlijnconform is. Dit volgt ook uit het deskundigenrapport van de psychiater. In zoverre heeft verweerder de patiënt serieus genomen. Dit laat echter onverlet dat de patiënt deze behandeling niet wilde en zich daarbij

niet goed voelde. Op verschillende momenten heeft de patiënt zijn onvrede daarover aan de verpleegkundig specialist kenbaar gemaakt. Verweerder had naar oordeel van het RTG moeten afwijken van de geldende richtlijn of de patiënt een alternatieve behandeling moeten aanbieden. In plaats daarvan is gesproken over een mogelijke afsluiting van de behandeling bij G. wanneer patiënt niet meer deel zou nemen aan de groepsbehandeling. Daarmee verviel, zo is ter zitting gebleken, een door de patiënt nodig geacht behandelperspectief. Patiënt is een bedenktijd van zes weken geboden. Een termijn die, gelet op de onvoorspelbaarheid van het gedrag van patiënt, naar het oordeel van het RTG als te lang moet worden geïdentificeerd.

Het niet bespreken c.q. bieden van een alternatief voor de groepsbehandeling in samenhang met de daarbij aan patiënt geboden te lange bedenktijd acht het RTG tuchtrechtelijk verwijtbaar. Klachtonderdeel a. is daarmee gegrond.

Verweerder beweerde ter zitting dat er regelmatig intercollegiaal overleg plaatsvond binnen het behandelteam van de patiënt. Het RTG heeft echter vastgesteld dat deze overleggen niet adequaat werden gedocumenteerd. Volgens het RTG is niet voldoende aangetoond dat deze noodzakelijke overleggen daadwerkelijk hebben plaatsgevonden, vooral gezien de eerdere suïcidaliteit van de patiënt en de besproken mogelijke afsluiting van de behandeling. Daarom acht het RTG dit tuchtrechtelijk verwijtbaar en verklaart het klachtonderdelen b. en c. gegrond.

Verweerder voelde zich bekwaam en mocht volgens de destijds geldende regelgeving (art. 36 Wet BIG en het Tijdelijk besluit zelfstandige bevoegdheid verpleegkundig specialisten) medicatie voorschrijven (voorbehouden handeling). Alleen bij geconstateerd (actueel) suïcidegevaar had hij de psychiater moeten raadplegen. Aangezien de patiënt verweerder niet had geïnformeerd over bestaande suïcideplannen, kan hem hierover geen verwijt worden gemaakt. Daarom verklaart het RTG klachtonderdeel d. ongegrond.

Het RTG legt verweerder een waarschuwing op. Hierbij heeft het RTG meegenomen dat verweerder heeft gereflecteerd op zijn handelen en nu meer zorgvuldig is met dossiervorming.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 24-07-2024

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2024:72

Zaaknummer: Z2023/6696

Wetsartikelen: 36 Wet BIG en Tijdelijk besluit zelfstandige bevoegdheid verpleegkundig specialisten

RECHTSPRAAK

Klacht IGJ tegen psychiater wegens bezit kinderporno. Ontzegging van het recht om opnieuw als arts in het BIG-register te worden ingeschreven en beroepsverbod

Klacht IGJ tegen psychiater wegens het bezit en vervaardigen van kinder- en dierenporno. Klacht gegrond. Ontzegging van het recht om opnieuw als arts in het BIG-register te worden ingeschreven en beroepsverbod voor werkzaamheden met minderjarigen.

Feiten

Verweerder heeft altijd in de kinder- en jeugdpsychiatrie gewerkt, eerst als groepsleider en later, sinds 1998, als geregistreerd psychiater en psychotherapeut. Hij heeft diverse functies gehad en heeft van 2008 tot 2018 een eigen praktijk voor kinder- en jeugdpsychiatrie gehad. Daarnaast reisde hij naar verschillende landen om gezinnen te helpen. In 2018 werd hij in het buitenland opgepakt en veroordeeld voor seksueel misbruik van een minderjarige. Begin 2020 keerde hij terug naar Nederland.

In juni 2018 is het Openbaar Ministerie (OM) op de hoogte gebracht van verweerdere aanhouding in het buitenland. In verband met een verdenking van het bezit van kinderporno is het OM vervolgens een strafrechtelijk onderzoek gestart. Bij dit onderzoek werden op zijn gegevensdragers duizenden afbeeldingen en video's van kinder- en dierenporno gevonden. Verweerder werd in maart 2022 veroordeeld tot twaalf maanden gevangenisstraf voor het bezit en vervaardigen van kinderporno en het bezit van dierenporno. Hij heeft tegen dit vonnis hoger beroep ingesteld.

Zijn werkgever en de inspectie werden in juni 2018 geïnformeerd over zijn aanhouding. Verweerder werd in mei 2020 uitgeschreven als psychiater uit het BIG-register en in juni 2020 werd op zijn eigen verzoek zijn inschrijving als arts doorgehaald.

Klacht

De IGJ verwijt verweerder, samengevat, dat hij als arts en (kinder- en jeugd)psychiater heeft

gehandeld in strijd met hetgeen een behoorlijk beroepsbeoefenaar betaamt door kinderpornografische afbeeldingen te downloaden, vervaardigen, in zijn bezit te hebben en te bekijken en dierenpornografische afbeeldingen te downloaden en in zijn bezit te hebben

Oordeel

De klacht tegen verweerder is gegrond. Verweerder heeft erkend dat hij de hem verweten gedragingen heeft verricht. Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) onderschrijft de ernst van zijn handelen en vindt dit onverenigbaar met het werk als psychiater, vooral ten opzichte van minderjarigen. Het RTG deelt de zorgen van de IGJ dat er, behalve het feit dat verweerder momenteel niet in het BIG-register staat, geen beschermende maatregelen zijn als hij weer in de zorg zou gaan werken. Zijn toezegging om nooit meer hulpverleningscontacten met minderjarigen aan te gaan, vindt het RTG niet voldoende betrouwbaar. Verweerder heeft wel verklaard dat zijn aandrang tot de desbetreffende gedragingen is afgenomen, maar het RTG heeft geen vertrouwen in zijn controle hierover. Bovendien heeft verweerder tijdens het onderzoek geprobeerd bepaalde informatie achter te houden, wat het gebrek aan vertrouwen in zijn eerlijkheid versterkt.

Gelet op deze omstandigheden acht het RTG de maatregel om verweerder het recht te ontzeggen om opnieuw als arts in het BIG-register te worden ingeschreven passend en noodzakelijk om de veiligheid van (minderjarige) zorgvragers te waarborgen. Daarnaast vindt het RTG, samen met de IGJ, een beroepsverbod aangewezen volgens artikel 48, tweede lid, van de Wet BIG, inhoudende dat verweerder geen werkzaamheden mag verrichten in de zorg die betrekking hebben op minderjarigen.

Het RTG verduidelijkt dat het niet mogelijk is om, zoals door de inspectie verzocht, een maatregel op te leggen die verweerder het recht ontzegt om zich opnieuw als psychiater in te schrijven. Dit is ook niet nodig, omdat het beroep van psychiater geen aparte BIG-registratie vereist, maar slechts een registratie in het specialistenregister.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 02-07-2024

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2024:77

Zaaknummer: Z2024/6865

Advocaten: M.E. Oosting

Wetsartikelen: 47, lid 1 Wet BIG en 48, lid 2 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Klacht tegen een GZ-psycholoog over inhoud van behandelplan en verklaring, beide ingebracht in een echtscheidingsprocedure. Klacht ongegrond.

Klacht tegen een GZ-psycholoog over inhoud van het behandelplan en een verklaring, beide ingebracht tijdens een echtscheidingsprocedure door ex-partner van klager. Klacht ongegrond.

Feiten

Verweerster is GZ-psycholoog. Zij werkt bij een instelling voor ambulante geestelijke gezondheidszorg. De ex-partner van de klager kwam op enig moment in behandeling bij deze instelling. Op 29 juni 2022 werd een behandelplan opgesteld door een behandelaar in opleiding tot GZ-psycholoog, met verweerster als regiebehandelaar die het plan goedkeurde. In het behandelplan werd vermeld dat de klachten van de ex-partner van klager ontstonden na dreigende ruzies en fysiek geweld door haar man in 2021. Er werd traumabehandeling voorgesteld om de ingrijpende gebeurtenissen te verwerken.

Op 16 juni 2023 stelde de behandelaar een verklaring op waarin stond dat de ex-partner van klager een traumabehandeling had gekregen vanwege fysiek en psychisch geweld van klager. De behandeling had effect, maar de thuissituatie bleef onveilig, waardoor de ex-partner de relatie beëindigde.

Deze verklaring en een kopie van het behandelplan werden op 19 juni 2023 door de advocaat van de ex-partner ingediend als processtuk bij de rechtbank in een kortgedingprocedure.

Klacht

Klager verwijt verweerster onzorgvuldig handelen door als regiebehandelaar de verklaring van 16 juni 2023 goed te keuren, bedoeld voor de echtscheidingsprocedure. In deze verklaring worden ernstige beschuldigingen over klagers gedrag als feiten gepresenteerd in plaats van als de visie van de ex-partner. Er is niet met klager gesproken of objectief onderzoek gedaan. Het behandelplan maakt ook niet duidelijk dat het om de visie van de patiënte gaat en werd

eveneens in de echtscheidingsprocedure gebruikt, waardoor klagers belangen zijn geschaad.

Oordeel

Klager heeft de klacht over de verklaring van 16 juni 2023 gericht aan verweerster, omdat zij als regiebehandelaar op het behandelplan stond. Verweerster heeft uitgelegd dat zij op dat moment niet langer regiebehandelaar was, omdat ze het regiebehandelaarschap had overgedragen aan een collega. Het bleek dat verweerster niet betrokken was bij de verklaring, er niet van op de hoogte was en dat ook niet hoefde te zijn. Verweerster kan dan ook geen persoonlijk verwijt worden gemaakt over de verklaring, aldus het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG), en het RTG komt niet toe aan de inhoudelijke beoordeling van de verklaring zelf.

Ten aanzien van het behandelplan stelt het RTG voorop dat een behandelplan geen geneeskundige verklaring is en ook niet kan worden aangemerkt als een rapportage. Uit de aard van het behandelplan volgt dat in de geestelijke gezondheidszorg de beschrijving van de problemen in het behandelplan meestal een weergave is van de beleving en de klachten van de cliënt. Dit betekent dat in zijn algemeenheid aan een behandelplan niet de eis kan worden gesteld dat dit ook nadrukkelijk blijkt uit de bewoordingen.

Een cliënt kan een behandelplan in een juridische procedure inbrengen, ook al is het daarvoor niet bedoeld. De ex-partner van klager heeft dit gedaan. Verweerster was hier niet van op de hoogte en zij zou dit, als zij wel daarvan op de hoogte zou zijn geweest, hebben ontraden. Het RTG heeft geen reden om daaraan te twijfelen. De GZ-psycholoog heeft aangevoerd dat het serieus nemen van de beleving van een cliënt van groot belang is bij de behandeling, maar dat zij het beter had gevonden als aan het behandelplan woorden waren toegevoegd die duidelijk maakten dat het de beleving van de cliënt was. Naar het oordeel van het RTG laat de GZ-psycholoog hiermee zien dat zij zich ervan bewust is dat een behandelplan dat wordt gebruikt buiten de context waarvoor het bedoeld is, wellicht door anderen verkeerd begrepen kan worden en dat dit negatieve gevolgen voor andere personen kan hebben. Zij heeft ook toegelicht dat binnen haar team naar aanleiding van deze klacht extra aandacht is geweest voor dit onderwerp en ook voor het afgeven van verklaringen zoals die van 16 juni 2023.

Het is goed dat de GZ-psycholoog zich er nog meer van bewust is geworden dat een behandelplan buiten de context gebruikt kan worden, maar het behandelplan zoals dat is opgesteld voldoet aan de normen van de beroepsgroep. Uit de gebruikte bewoordingen en gelet op de aard van het document blijkt voldoende duidelijk dat het een weergave is van de beleving van de ex-partner van klager.

Het RTG verklaart de klacht aldus ongegrond.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 05-07-2024

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2024:148

Zaaknummer: A2024/6773

Wetsartikelen: 47, lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Deels gegronde klacht tegen een GZ-psycholoog wegens onzorgvuldige melding bij Veilig Thuis. Berisping.

Deels gegronde klacht tegen een GZ-psycholoog wegens een onzorgvuldige melding bij Veilig Thuis. Voorafgaand aan melding geen contact met klaagster en inhoud melding niet voldoende duidelijk en zonder context. Berisping.

Feiten

Klaagster en haar ex-partner hebben twee zonen van 12 en 15 jaar. De oudste zoon woont bij de vader, de jongste bij klaagster en haar echtgenoot. In januari 2023 werd de oudste zoon doorverwezen naar de Opvoedpoli voor behandeling van stemmingsklachten. Klaagster was hierover geïnformeerd en gaf toestemming.

Eind maart 2023 startte de behandeling bij de Opvoedpoli met verweerster als (regie)behandelaar. Ook kreeg de vader opvoedondersteuning van een gezinscoach.

Op 19 april 2023 vond de intake plaats met de oudste zoon, zijn vader, en de zus van klaagster. Klaagster had vragenlijsten ingevuld. Op 17 juli 2023 belde verweerster klaagster om haar uit te nodigen voor het programma Ouderschap Blijft (OBL), maar klaagster weigerde deel te nemen. Kort daarna nam een collega de behandeling van de oudste zoon over, terwijl verweerster regiebehandelaar bleef.

Op 20 september 2023 werd in een multidisciplinair overleg besloten klaagster uit te nodigen voor een persoonlijk gesprek vanwege zorgen over de jongste zoon. Bij gebrek aan medewerking zou Veilig Thuis worden ingeschakeld. Op 26 september 2023 belde verweerster klaagster opnieuw om de zorgen over de jongste zoon te bespreken. Klaagster stuurde daarna een bericht waarin ze aangaf geen verder contact te willen en geen behoefte te hebben aan therapie of begeleiding.

Op 10, 12, en 19 oktober 2023 benaderde de Opvoedpoli de school van de jongste zoon, met verweerster in cc, om informatie over de thuissituatie en contacten met de ouders. De school

reageerde dat zij ook zorgen hadden, maar alleen met toestemming van beide ouders wilden praten.

Op 31 oktober 2023 besprak verweerster de casus anoniem met Veilig Thuis. Veilig Thuis adviseerde om een melding te doen. Klaagster had echter het nummer van verweerster geblokkeerd. Op 7 november 2023 deed verweerster desondanks een melding bij Veilig Thuis. Op 13 november 2023 was er intern overleg over de tuchtklacht van klaagster. Verweerster erkende dat ze meer moeite had moeten doen om klaagster te informeren over de melding. Verweerster informeerde Veilig Thuis op 30 november 2023 over de klacht.

Verweerster vroeg op 5 december 2023 aan Veilig Thuis om de melding in te trekken, maar dit bleek niet mogelijk, omdat Veilig Thuis al acties had ondernomen. Op 7 december 2023 ontving klaagster een brief van Veilig Thuis over de melding. Klaagster vroeg Veilig Thuis vervolgens om volledige inzage in de melding en melder.

Op 12 december 2023 kreeg klaagster bericht dat de melding niet verder onderzocht zou worden en dat verweerster had verzocht de melding in te trekken. Veilig Thuis heeft het dossier op 14 december 2023 gesloten.

Klacht

Klaagster verwijt de verweerster dat zij:

- a. relevante informatie voor haar heeft achtergehouden;
- b. onevenredig veel druk heeft uitgeoefend op klaagster tijdens de telefoongesprekken;
- c. zich vooringenomen heeft opgesteld door informatie die zij had gekregen van derden niet te verifiëren en niet geverifieerde informatie als feiten neer te leggen bij Veilig Thuis;
- d. zonder toestemming van klaagster contact heeft opgenomen met de school van haar jongste zoon voor informatie.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) oordeelt dat het eerste klachtonderdeel ongegrond is. De oudste zoon, toen 15 jaar, had op grond van artikel 7:465 lid 2 BW het recht om zelfstandig patiëntenrechten uit te oefenen, inclusief geheimhouding. Verweerster mocht alleen informatie delen met klaagster als de zoon daar toestemming voor gaf. De zoon wilde absoluut niet dat klaagster betrokken werd bij de behandeling of zou

worden geïnformeerd over zijn situatie. Dit gold ook voor de informatie over de ex-partner, waarvoor toestemming van de ex-partner nodig was.

Ook het tweede klachtonderdeel is ongegrond. Er is gebleken dat klaagster en verweerster de gesprekken anders hebben ervaren, zowel qua doel als communicatie. Het RTG erkent dat klaagster zich overvallen kon voelen door de onaangekondigde telefoongesprekken, vooral omdat zij tot dat moment niet betrokken was bij de behandeling van haar zoon en er geen inhoudelijke informatie met haar werd gedeeld. Omdat alleen klaagster en verweerster bij de gesprekken aanwezig waren en hun versies verschillen, kan het RTG niet vaststellen hoe de gesprekken precies zijn verlopen. Hierdoor kan niet worden vastgesteld of verweerster klachtwaardig heeft gehandeld.

Klachtonderdelen c en d worden door het RTG gezamenlijk behandeld en worden gegrond verklaard. Het RTG is het eens met klaagster dat verweerster als regiebehandelaar om toestemming had moeten vragen voordat de school van de jongste zoon werd benaderd voor informatie. Ook werd stap 3 van de meldcode niet gevolgd: de zorgen en het voornemen om een melding te maken werden niet met klaagster besproken, ondanks dat zij verweerster op haar telefoon had geblokkeerd. Verweerster had meer moeite moeten doen om contact met klaagster te krijgen, bijvoorbeeld via e-mail of brief. De formulering van de melding bij Veilig Thuis was bovendien onvoldoende zorgvuldig. De melding maakte niet duidelijk wat het doel was en in welke context deze werd gedaan. Het was vaak onduidelijk of de informatie van verweerster zelf kwam of van derden zoals de zus of de ex-partner van klaagster. Belangrijke context, zoals het feit dat klaagster en haar zus al jaren geen contact hadden, ontbrak. Daarnaast waren er beweringen in de melding die niet waren gebaseerd op eigen waarneming, bijvoorbeeld over mogelijke agressie van klaagster. Verweerster had deze informatie bij klaagster moeten verifiëren, vooral omdat de melding over de jongste zoon ging en verweerster weinig contact met hem had gehad.

Het RTG legt een berisping op. Vooral het niet voeren van regie rond de melding en het niet horen en informeren van klaagster voorafgaand aan het verstrekken van de informatie zijn ernstige verwijten, waarvoor een berisping op haar plaats is, aldus het RTG.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 05-07-2024

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2024:149

Zaaknummer: A2023/6625

Advocaten: mr. C.G. Versteeg

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG, 7:465 lid 2 BW en 5.2.6 Wmo

RECHTSPRAAK

Doorlopen stappen meldcode als Veilig Thuis al is betrokken lag niet voor de hand.

Een evaluatiegesprek met Veilig Thuis had ten doel om opvolging te geven aan de eerdere zorgmeldingen. Daarbij hoefde de jeugdprofessional niet de stappen van de meldcode te doorlopen.

Feiten

De ouders zijn gescheiden en hebben gezamenlijk het gezag over hun zoon en dochter. Sinds 6 juni 2019 woont de zoon bij de vader. Van 2 juni 2020 tot begin januari 2022 woonde ook de dochter bij de vader. Daarna is de dochter weer bij de moeder gaan wonen.

Er is door de school van de zoon en het lokale team bij Veilig Thuis een zorgmelding gedaan. Uit de afsluitbrief van Veilig Thuis blijkt dat na drie en vervolgens na twaalf maanden geëvalueerd zou worden hoe het traject is verlopen. Het evaluatiegesprek op 2 juni 2020 had aldus ten doel om opvolging te geven aan de eerdere zorgmeldingen.

De jeugdprofessional was als jeugdconsulent in het vrijwillig kader betrokken geweest bij de vader.

De moeder heeft een klacht ingediend bij het College van Toezicht SKJ over het handelen van de jeugdprofessional en verwijt haar onder meer dat zij niet conform de Meldcode Huiselijk Geweld en Kindermishandeling heeft gehandeld. Deze klacht is ongegrond verklaard.

Oordeel

De Meldcode Huiselijk Geweld en Kindermishandeling helpt professionals om te bepalen of er een melding bij Veilig Thuis moet worden gedaan. Uit de afsluitbrief van Veilig Thuis blijkt dat na drie en vervolgens na twaalf maanden geëvalueerd zou worden hoe het traject is verlopen. Het evaluatiegesprek op 2 juni 2020 had aldus ten doel om opvolging te geven aan de eerdere zorgmeldingen. Aangezien Veilig Thuis al betrokken was vanwege de eerdere meldingen, lag het niet op de weg van de jeugdprofessional om de Meldcode te volgen.

mr. E. Lam

Instantie: College van Beroep van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd

Datum uitspraak: 27-03-2024

Zaaknummer: 23.026B

RECHTSPRAAK

Nabestaande verwijt internist dat hij zonder haar medeweten en toestemming palliatieve sedatie heeft gegeven aan echtgenoot. Beroep verworpen.

Klaagster verwijt de internist dat hij zonder haar medeweten en toestemming palliatieve sedatie heeft gegeven aan de patiënt, haar echtgenoot. De gegeven pijnstilling, in de juiste doseringen, was gericht op comfort en niet op sedatie. Beroep verworpen.

Feiten

De echtgenoot van klaagster (patiënt) kampte met ernstige gezondheidsproblemen en werd hiervoor behandeld in ziekenhuis X. Hij werd onder andere behandeld door een nefroloog, geriater, vaatchirurg, en cardioloog. Hij had op 16 april 2019 het ziekenhuis op eigen initiatief verlaten.

Op 19 april 2019 werd patiënt met een geïnfecteerde stomp na amputatie van zijn onderbeen naar de spoedeisende hulp van het ziekenhuis Y gebracht. Een cardioloog werd aanvankelijk betrokken vanwege dyspneu en daarna werd verweerder, internist, geconsulteerd. Verweerder overlegde met de hoofdbehandelaar van het X, die aangaf niets meer voor de patiënt te kunnen betekenen en adviseerde opname in een hospice. Dit werd besproken met de patiënt en zijn echtgenote, waarna de patiënt werd opgenomen op de verpleegafdeling Interne Geneeskunde met een palliatieve insteek.

Op 22 april 2019 sprak verweerder met de echtgenote van de patiënt. Ze had nog hoop op klinische vooruitgang en wilde de pijnmedicatie van de patiënt verlagen. Verweerder legde uit dat de situatie niet meer te verbeteren was en dat het comfort van de patiënt voorop stond. De dosering van oxycodon werd aangepast.

De patiënt overleed in de namiddag van 22 april 2019. Op 4 oktober 2019 vond een gesprek plaats tussen de echtgenote en verweerder, in bijzijn van een klachtenbemiddelaar van ziekenhuis Y. De echtgenote kreeg inzage in het medisch dossier van de patiënt. De medisch

adviseur van de advocaat van de echtgenote vond geen aanleiding voor medisch verwijtbaar handelen door verweerder.

Klacht

Klaagster verwijt verweerder dat hij:

- a. haar niet heeft geïnformeerd over de palliatieve zorg die hij aan de patiënt verleende;
- b. haar geen toestemming heeft gevraagd voor het inzetten van palliatieve zorg;
- c. haar niet juist heeft geïnformeerd over de medicatie die de patiënt kreeg toegediend en haar in de waan heeft gelaten dat patiënt slaaptabletten kreeg in plaats van morfine;
- d. haar de mogelijkheid heeft ontnomen om de patiënt mee naar huis te nemen waar zij hem had kunnen verzorgen tot aan zijn overlijden;
- d. zonder toestemming en medeweten van klaagster palliatieve sedatie is gestart.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) heeft geoordeeld dat verweerder juist en zorgvuldig heeft gehandeld, dat hij goede zorg heeft verleend en dat hij daarover meermaals heeft gecommuniceerd met (de patiënt en) klaagster. Het RTG heeft geoordeeld dat alle onderdelen van de klacht kennelijk ongegrond zijn.

Met haar beroep betoogt klaagster dat er ten onrechte palliatieve sedatie is toegepast op haar echtgenoot die tot zijn dood heeft geleid. Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) overweegt dat de behandeling van de zaak in beroep geen ander licht op de zaak geworpen heeft. Het CTG neemt de overwegingen en het oordeel van het RTG over.

Daarbij merkt het CTG op dat duidelijk is gebleken dat de echtgenoot van klaagster ernstig ziek was toen hij op 19 april 2019 (Goede Vrijdag) werd opgenomen in het ziekenhuis. Uit het medisch dossier volgt dat hij in uiterst marginale toestand werd opgenomen en zijn situatie verslechterde. Het doel van de opname was om de echtgenoot van klaagster na Pasen naar een hospice dan wel palliatieve unit te begeleiden en hem ondertussen zo goed mogelijk te behandelen. Uit het medisch dossier volgt ook dat de internist klaagster heeft geïnformeerd over de (terminale) situatie en de op comfort gerichte behandeling van haar echtgenoot.

Klaagster stelt dat haar echtgenoot geen pijn leed, maar dat sprake was van een delier. Er is

echter geen reden om te twijfelen aan de diverse constatering in het verpleegkundig dossier dat hij veel pijn had. Ter bestrijding van de pijn werd morfine toegediend, zoals de internist op de zitting heeft uitgelegd om de echtgenoot van klaagster goed de nacht te laten doorkomen. Dit betreft adequate pijnstilling, in de juiste doseringen en is gericht op comfort, niet op sedatie. Kortom: anders dan klaagster stelt is tijdens de opname in het ziekenhuis geen sprake geweest van palliatieve sedatie.

Het CTG hecht er tot slot aan op te merken dat er geen indicatie is dat er een verband bestaat tussen de hoeveelheid toegediende morfine en het overlijden van de echtgenoot van klaagster. De beschuldiging van moord door klaagster aan het adres van de internist mist feitelijke grondslag en is misplaatst. Het verlies van haar echtgenoot is, hoe invoelbaar die pijn ook is, geen rechtvaardiging voor dergelijke beschuldigingen.

Het beroep van klaagster wordt verworpen.

mr. C. Velink

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 03-07-2024

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2024:120

Zaaknummer: C2023/2297

Advocaten: S.J. Muntinga-Berkhoff

Wetsartikelen: 47, lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Klacht tegen huisarts van letselschadeadvocaat na contact via WhatsApp over geneeskundige verklaring. Kennelijk niet-ontvankelijk.

Klacht tegen huisarts van letselschadeadvocaat na contact via WhatsApp over een geneeskundige verklaring. Klacht kennelijk niet-ontvankelijk. Voorzittersbeslissing.

Feiten

Klaagster is de letselschadeadvocaat van een patiënt van de huisarts. Zij staat de patiënt bij in een letselschadezaak na een verkeersongeval. De patiënt had slaapproblemen door voet- en schouderklachten en de huisarts adviseerde een beter matras aan te schaffen. De patiënt vroeg klaagster of deze kosten vergoed zouden worden door de verzekering, waarna klaagster de patiënt vroeg om een brief van de huisarts waarin stond dat het voor de gezondheid van de patiënt beter zou zijn om een dergelijke matras aan te schaffen. Deze communicatie verliep via WhatsApp.

De patiënt heeft het bericht van klaagster aan de huisarts laten zien. Hierop stuurde de huisarts via de WhatsApp-applicatie op de telefoon van de patiënt aan klaagster een bericht waarin hij haar verzocht om geen onzinnige uitspraken tegen patiënten te doen. Na een klacht van klaagster hierover op de website van de huisarts, antwoordde de huisarts dat zij vragen of verzoeken schriftelijk aan de arts moet richten en niet via een app naar de patiënt.

Klacht

Klaagster verwijt de huisarts dat hij heeft geweigerd een geneeskundige verklaring af te geven aan de patiënt en dat hij daarover een WhatsAppbericht en een e-mail aan klaagster heeft geschreven. Daarmee heeft de huisarts klaagster als advocaat onbehoorlijk bejegend, zich niet gedragen en uitgelaten zoals een professionele arts betaamt en zich niet open en leerbaar opgesteld.

Oordeel

De voorzitter van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) oordeelt dat de huisarts niet kan worden aangesproken op grond van de eerste tuchtnorm omdat er geen sprake is van een behandelrelatie. Een huisarts is ook aan tuchtrechtspraak onderworpen voor ander handelen of nalaten in strijd met wat een behoorlijk beroepsbeoefenaar betaamt (tweede tuchtnorm). Daarvoor is wel vereist dat dit handelen of nalaten voldoende weerslag heeft op het belang van de individuele gezondheidszorg. De voorzitter van het RTG oordeelt dat de berichten van de huisarts aan klager geen effect of invloed hebben op de individuele gezondheidszorg. Het is niet gezegd dat de huisarts op vergelijkbare wijze met zijn patiënten communiceert, en ook als dat zo zou zijn, dan kan klager daarover geen klacht indienen vanwege gebrek aan een rechtstreeks eigen belang daarbij. Verder heeft het contact tussen de huisarts en klager plaatsgevonden in het kader van de werkzaamheden van klager als letselschadeadvocaat. De opmerking dat de huisarts bij de patiënt de indruk heeft gewekt dat klager onkundig is, waardoor de kans bestaat dat de patiënt voor negatieve mond-tot-mond reclame zorgt, dan wel zijn relatie met klager wegens gebrek aan vertrouwen verbreekt, betreft een eigen beroepsmatig belang van klager als advocaat. Dit belang raakt niet de individuele gezondheidszorg en houdt als zodanig geen verband met de aard en strekking van het tuchtrecht. De klacht is kennelijk niet-ontvankelijk.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 11-07-2024

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2024:152

Zaaknummer: A2024/7043

Advocaten: mr. H.B.M. Vrieling

Wetsartikelen: 47, lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Klacht gerechtsdeurwaarder tegen tandarts wegens ongepaste uitlatingen. Klacht kennelijk niet-ontvankelijk. Voorzittersbeslissing.

Tandarts laat zich ongepast uit jegens een gerechtsdeurwaarder nadat deze beslag heeft gelegd op het pand van de tandarts. Uitspraak heeft geen effect of invloed op de individuele gezondheidszorg. Klacht is kennelijk niet-ontvankelijk.

Feiten

Beklaagde is tandarts en (enig) bestuurder van een besloten vennootschap. Klaagster heeft als gerechtsdeurwaarderskantoor ter executie van een vonnis tegen deze vennootschap beslag gelegd op het pand van de praktijk van de tandarts. Hierop heeft beklagde klaagster op 14 oktober 2020 een e-mail gestuurd met daarin de zin: *'Dit zijn tijden dat je echt wenst dat de virus zich degelijk verspreidt richting bepaalde kantoren als je snapt wat ik bedoel.'*

Klaagster heeft op 15 oktober 2020 beklagde verzocht deze bewoordingen voor 12.00 uur diezelfde dag schriftelijk terug te nemen, bij gebreke waarvan zij een tuchtklacht tegen beklagde zou indienen. Beklaagde heeft het volgende geantwoord: *'Natuurlijk heb ik geen Corona aan u toegewenst dat suggereert uzelf en komt met een dreigement met tijds melding. Wij gaan het allemaal krijgen ook ik. Dat is zeker duidelijk vooral met jullie beleid.'*

Klacht

Klaagster vindt dat de tandarts de medewerkers van het gerechtsdeurwaarderskantoor COVID-19 toewenst en dat zij zich als medisch professional van dergelijke toewensingen dient te onthouden.

Oordeel

De voorzitter van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) oordeelt dat de tandarts niet kan worden aangesproken op grond van de eerste tuchtnorm omdat er geen

sprake is van een behandelrelatie. Een tandarts is ook aan tuchtrechtspraak onderworpen voor ander handelen of nalaten in strijd met wat een behoorlijk beroepsbeoefenaar betaamt (tweede tuchtnorm). Daarvoor is wel vereist dat dit handelen of nalaten voldoende weerslag heeft op het belang van de individuele gezondheidszorg. De voorzitter van het RTG oordeelt dat de uitspraak van beklaagde naar algemene fatsoensnormen als ongepast kan worden beschouwd. Desondanks valt niet in te zien dat deze uitspraak enig effect of invloed heeft op de individuele gezondheidszorg. De uitspraak is gedaan binnen de contacten die partijen hadden als deurwaarderskantoor en beslagene. Het enkele feit dat beklaagde tandarts is, is onvoldoende om die uitspraak binnen het kader van de individuele gezondheidszorg te plaatsen. De voorzitter oordeelt dan ook dat de klacht kennelijk niet-ontvankelijk is.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 06-01-2021

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2021:127

Zaaknummer: 2020-147

Wetsartikelen: 47, lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Klacht nabestaanden tegen huisarts wegens tekortschietende zorg. Doorhaling en schorsing.

Klacht van kinderen van een overleden patiënt tegen de huisarts. Huisarts heeft niet de medische zorg verleend die van hem verwacht werd. Niet toetsbaar opgesteld. Doorhaling en schorsing van de uitoefening van de aan de inschrijving verbonden bevoegdheden.

Feiten

Verweerder is de huisarts geweest van de vader van klagers (hierna: de patiënt). In juli 2021 is de patiënt overgestapt naar een andere huisarts.

Op 28 september 2020 meldt de patiënt zich met mictieklachten bij verweerder.

Laboratoriumonderzoek wijst een PSA-waarde uit van 12. Op 29 september 2020 staat in het dossier: 'Plan: exp echo prostaat en dan 2e PSA-meting.' Op 7 januari 2021 staat in het dossier: 'echo abdomen: prostaat=8 cm en geen compartimenten. Plan: tamsulosine icm furosemide.'

Op 4 maart 2021 is sprake van: 'Geen harde straal; lekt niet op de schoenen; echo prostaat: 6,5*7,5 cm; iets v/h schaambeek aflaggend. Plan: doorgaan met tamsulosine.'

Op 21 juni 2021 brengt verweerder een huisbezoek aan de patiënt. De patiënt heeft dan vragen over het PSA-beleid. Volgens laboratoriumonderzoek is de PSA-waarde op 24 juni 2021 100.

Op 25 juni 2021 staat in het dossier onder meer: 'Objectief echo abdomen:prostaat irregulair, verdacht voor tumor; 2-tal structuren in de lever van 2 en 1 cm en mogelijk meer, ook verdacht voor met as, Evaluatie (...) Hartfalen;metas en prostaatca, Plan vb-oncologie'.

Vanaf 28 juni 2021 is de patiënt opgenomen in het ziekenhuis.

Verweerder is van 1 tot en met 16 juli 2021 in het buitenland op vakantie geweest. Op 30 juli 2021 heeft hij getracht contact op te nemen met de patiënt. Klager heeft verweerder toen meegedeeld dat de patiënt geen behoefte had om verweerder nog te zien. De patiënt is kort daarna overleden.

Klacht

Klagers verwijten de huisarts dat hij:

- a. heeft nagelaten om de patiënt door te verwijzen naar een uroloog voor nader onderzoek en/of de mictieklachten van de patiënt in ieder geval te monitoren;
- b. heeft nagelaten om de toenemende cardiale klachten van de patiënt nader te onderzoeken en/of de patiënt door te verwijzen naar de cardioloog en/of de cardiale klachten van de patiënt intensiever te monitoren;
- c. heeft nagelaten om de langdurig aanhoudende en toenemende lage rugpijn van de patiënt nader te onderzoeken en/of de patiënt door te verwijzen naar een uroloog, ondanks de bij hem bekende klachten en de verhoogde PSA-waarde;
- d. onzorgvuldig is geweest bij het voorschrijven aan de patiënt van pijnstillende medicatie door de contra-indicatie (vanwege andere door verweerder voorgeschreven medicatie) niet op te merken;
- e. heeft nagelaten om zichzelf te vergewissen van de toestand van de patiënt in juni 2021, ondanks het langdurig gebruik van pijnstillende medicatie en de gezondheidsproblemen bij de patiënt;
- f. heeft nagelaten om zelf contact op te nemen met de patiënt nadat de brief met de uitslag van de scan binnen was en pas twee dagen later (nadat contact door een naaste was opgenomen) heeft gebeld met het verzoek om op gesprek te komen;
- g. heeft nagelaten contact op te nemen na thuiskomst van de patiënt uit het ziekenhuis en de gezondheid te monitoren terwijl de patiënt er ernstig aan toe was en zware kuren onderging;
- h. geen empathie heeft getoond door pas eind juli 2021 voor het eerst zelf contact op te nemen.

Oordeel

Ontvankelijkheid

Bij een door nabestaanden ingediende klacht wordt aangenomen dat de nabestaanden de wil van de overleden patiënt vertegenwoordigen. Bijzondere omstandigheden kunnen er echter toe leiden dat aanleiding bestaat te betwijfelen of de nabestaanden daadwerkelijk de wil van

de overleden patiënt vertegenwoordigen.

Verweerder beweert dat er twee bijzondere omstandigheden zijn. Ten eerste zou de patiënt in juni 2021 uit eigen beweging verweerder hebben gesteund tijdens een periode van negatieve publiciteit na een uitspraak van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, waarbij verweerder een voorwaardelijke schorsing kreeg. De patiënt vond dit onterecht, omdat hij altijd goed door verweerder was behandeld. Ten tweede heeft de patiënt de klagers niet gemachtigd om namens hem een klacht over de medische zorgverlening in te dienen.

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) acht deze bijzondere omstandigheden niet aanwezig. Klagers betwisten dat de patiënt verweerder daadwerkelijk een hart onder de riem heeft gestoken. Maar zelfs als dat wel zo was, sluit het niet uit dat de patiënt, die later in 2021 overleed, ná 18 juni 2021 de wens aan de klagers heeft geuit om een klacht tegen verweerder in te dienen. Klagers stellen dat de patiënt op zijn sterfbed zei dat verweerder aangepakt moest worden. Een expliciete machtiging van de patiënt is niet vereist. Het RTG ziet dan ook geen reden om af te wijken van de hoofdregel en het RTG concludeert dat de klagers ontvankelijk zijn.

Oordeel klachten

Verweerder heeft aangevoerd dat het beroepsgeheim hem belet inhoudelijk op de klachtonderdelen in te gaan. Volgens het RTG staat het verweerder in beginsel vrij om zich tegen tuchtklachten te verweren met relevante gegevens uit het patiëntendossier. Ook de secretaris van het RTG heeft verweerder hierop gewezen waarbij ook is gewezen op de mogelijkheid een beroep te doen op artikel 67 lid 3 Wet BIG. Als dat beroep slaagt, dan kunnen enkel het RTG en een arts of advocaat als mogelijk toekomstig gemachtigde van het relevante deel van het medisch dossier kennisnemen. Verweerder heeft echter volhard in zijn standpunt.

De huisarts heeft zich daarmee niet toetsbaar en transparant opgesteld, ook niet naar klagers toe. Zij hebben zich bovendien grote moeite getroost om via de opvolgend huisarts het medisch dossier van hun vader over die periode boven tafel te krijgen en aan de hand hiervan gemotiveerd uiteengezet waaruit het tuchtrechtelijk verwijtbare handelen van de huisarts bestaat. Het was vervolgens aan de huisarts om verweer te voeren. De huisarts heeft echter geweigerd zijn handelwijze toe te lichten. Het RTG is van oordeel dat de huisarts daarmee de klachtonderdelen a. tot en met g. onvoldoende gemotiveerd heeft betwist.

Uit het medisch dossier blijkt dat de patiënt op 28 september 2020 een PSA-waarde van 12 had, wat een reden had moeten zijn voor doorverwijzing naar een uroloog. Dit is niet gebeurd en verweerder heeft niet uitgelegd waarom niet. Ook bij een PSA-waarde van 100 op 21 juni 2021 werd de patiënt niet doorverwezen, zonder uitleg van verweerder. Daarnaast heeft

verweerder de overige gezondheidsklachten van de patiënt niet betwist. Deze klachten hadden gegronde redenen kunnen zijn voor een doorverwijzing naar een cardioloog of uroloog, maar ook hierover heeft verweerder geen uitleg gegeven. Bovendien heeft verweerder niet uitgelegd waarom pijnstillende medicatie werd voorgeschreven ondanks andere medicatie die de patiënt al gebruikte. Ten slotte heeft verweerder niet gemotiveerd betwist dat hij zich in juni 2021 niet heeft vergewist van de toestand van de patiënt en op twee andere momenten geen contact heeft opgenomen. Het gedrag van verweerder wekt de indruk van een huisarts die niet bereid is verantwoording af te leggen, wat het RTG grote zorgen baart en tuchtrechtelijk verwijtbaar acht. De klachtonderdelen a. tot en met g. zijn daarom gegrond.

Klachtonderdeel h. wordt door het RTG ongegrond verklaard. Dat verweerder na terugkomst uit het buitenland op 30 juli 2021 heeft getracht contact op te nemen met de patiënt, is naar het oordeel van het RTG voldoende tijdig.

Maatregel

Wegens meerdere (onherroepelijke) tuchtrechtelijke veroordelingen sinds 2015 is het RTG van oordeel dat de inschrijving van de huisarts in het BIG-register moet worden doorgehaald. In het verleden is verweerder tweemaal de maatregel van berisping opgelegd, waarna hem een deels voorwaardelijke schorsing is opgelegd. Bij al deze zaken speelden soortgelijke tuchtrechtelijke verwijten als in deze zaak een rol. Naast de maatregel van doorhaling zal bij wijze van voorlopige maatregel ook worden bepaald dat de huisarts wordt geschorst in zijn bevoegdheid om de aan de inschrijving verbonden bevoegdheden uit te oefenen.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 10-07-2024

ECLI: ECLI:NL:TGZRSHE:2024:65

Zaaknummer: H2023/5286

Advocaten: M.C.A. Geerts en R.J.H. van den Dungen

Wetsartikelen: 47, lid 1 Wet BIG, 48, lid 9 Wet BIG, 48, lid 1 aanhef en onder d Wet BIG en 7:465, lid 3 BW

RECHTSPRAAK

Wel of geen all-in loon.

Partijen hebben discussie over de vraag of sprake is van een all-in loon. Rechter oordeelt dat werkgever achterstallig salaris van twee fysiotherapeuten is verschuldigd.

Feiten

Twee werknemers zijn als fysiotherapeut in dienst geweest van werkgeefster. Op grond van de arbeidsovereenkomst bestaat het salaris van werknemers uit een basissalaris en een variabel salaris. De kantonrechter heeft werkgeefster veroordeeld achterstallig salaris aan werknemers te betalen ter hoogte van € 13.360,57 netto respectievelijk € 6.287,89 netto. Werkgeefster verzoekt het hof de beschikkingen van de kantonrechter te vernietigen en de vorderingen van werknemers alsnog af te wijzen.

Oordeel

Het hof oordeelt als volgt.

Geen all-in loon

Het hof volgt werkgeefster niet in haar standpunt dat partijen een all-in loon zijn overeengekomen. Dit blijkt immers niet uit het op de arbeidsovereenkomsten van toepassing zijnde 'Professioneel Statuut Fysiotherapeuten in dienstverband in de vrijgevestigde praktijk'. Evenmin valt uit de tekst van de arbeidsovereenkomst af te leiden dat de cao Fysiotherapie 2003 van toepassing is, op grond waarvan sprake zou zijn van een all-in loon. Het hof verwerpt ook het verweer van werkgeefster dat werknemers stilzwijgend hebben ingestemd met een all-in loon. Partijen zijn juist in conflict geraakt over de wijze van beloning, terwijl zij relatief korte tijd in dienst zijn geweest. Om die reden kan er dus niet van uit worden gegaan dat partijen stilzwijgend een all-in loon zijn overeengekomen. Maar zelfs als partijen wél een all-in loon zouden zijn overeengekomen, dan laat dat onverlet dat werknemers voor wat betreft het vakantieloon daarop konden terugkomen. Het gaat daarbij immers om een nietig beding. Het hof verwijst korthedshalve naar artikel 7:639, 7:640 en 7:645 BW en naar HvJ EU

16 maart 2006 (ECLI:EU:C:2006:177). Om die reden verwerpt het hof ook het standpunt van werkgeefster dat werknemers handelen in strijd met goed werknemerschap of dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat zij aanspraak maken op betaling van vakantieloon. Het hof verwerpt dat standpunt ook met betrekking tot de vakantiebijslag. Volgens werkgeefster was haar loonsystematiek ingericht op een all-in loon, maar uit de door werkgeefster ingenomen standpunten kan het hof niet afleiden dat dit voor werknemers ook duidelijk en inzichtelijk is geweest.

Basisloon en variabel loon

Werkgeefster voert voorts aan dat de deskundige in de loonberekening ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het feit dat een deel van het loon als basisloon heeft te gelden en dat de kantonrechter de conclusies van de deskundige ten onrechte heeft overgenomen. Het hof overweegt dat werknemers recht hadden op zowel basisloon als variabel loon. Partijen twisten over de vraag of en hoe het basisloon in de totale loonberekening moet worden betrokken en wat moet worden verstaan onder het basisloon. Daarbij gaat het om de vraag wat partijen zijn overeengekomen (*Haviltex*), waarbij ook gedragingen van partijen na het sluiten van de overeenkomst van belang kunnen zijn voor de aan die overeenkomst te geven uitleg. In dat kader overweegt het hof dat de feitelijke wijze van beloning steeds is geweest dat altijd alle werkzaamheden werden beloond naar het variabele uurloon en dat helemaal geen (op geen enkele wijze) rekening is gehouden met het basissalaris en/of de basisuren. De grieven op dit onderdeel falen.

Wettelijke verhoging

Het hof acht de wettelijke verhoging over de bedragen aan achterstallig loon toewijsbaar, maar matigt deze tot 10% zoals door werkgeefster verzocht. Het hof ziet daartoe aanleiding omdat werkgeefster in de onjuiste veronderstelling verkeerde dat zij een all-in salaris mocht hanteren. Zij heeft gemotiveerd toegelicht dat dit eerder in de branche gebruikelijk was en zij had eenvoudigweg niet in de gaten dat daarin wijzigingen waren gekomen. Het hof acht aannemelijk dat van kwade opzet geen sprake is geweest. Daarbij komt dat de procedure in eerste aanleg zeer lang heeft geduurd. Een cumulatie met de wettelijke rente leidt in de gegeven omstandigheden tot een onredelijk resultaat.

Het hof, in zoverre opnieuw rechtdoende, veroordeelt werkgeefster tot betaling van € 628,79 netto respectievelijk € 1258,24 netto ter zake van wettelijke verhoging.

mr. M.A. Goldschmidt

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 02-05-2024

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2024:1545

Zaaknummer: 200.333.768_01

Rechters: M. van Ham, P.P.M. Rousseau en C.J. Frikkee

Advocaten: B. van Meurs en M.J.M. Jansen-van Beek

Wetsartikelen: 7:628 BW

RECHTSPRAAK

Klachten over een jeugdprofessional in de rol als directeur van de instelling.

Het College kan geen oordeel geven over klachten over het handelen van een jeugdprofessional in hoedanigheid als algemeen directeur. Het organiseren van de toeleiding/financiering van de jeugdhulp in het vrijwillig kader is de verantwoordelijkheid van de ouder(s) met gezag.

Feiten

De jeugdprofessional is betrokken bij de omgangsbegeleiding tussen de dochter van klaagster en de vader. De jeugdprofessional is tevens de directeur van de instelling waar de omgangsbegeleiding plaatsvindt. De moeder heeft een aantal klachten over het handelen van de jeugdprofessional ingediend.

Oordeel

Het College is van oordeel dat het op grond van de Beroepscode voor een jeugdprofessional niet verboden is om buiten de rol als algemeen directeur ook uitvoerende taken binnen de instelling te verrichten. Ten aanzien van de klacht over het functioneren van het klachtrecht binnen de instelling is het College van oordeel dat niet duidelijk is welk individueel handelen de moeder de jeugdprofessional verwijt, anders dan in haar hoedanigheid als algemeen directeur van de instelling. De beoordeling hiervan ligt niet voor aan het College.

Ten aanzien van het verwijt van de moeder dat de jeugdprofessional haar taak omtrent financiering bij de

moeder heeft geprobeerd te beleggen, oordeelt het College als volgt. De moeder draagt als ouder met gezag de primaire verantwoordelijkheid over haar kind en dus

ook voor het doen van een aanvraag bij de gemeente van de benodigde jeugdhulp.

mr. E. Lam

Instantie: College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd

Datum uitspraak: 06-03-2024

Zaaknummer: 23.039

RECHTSPRAAK

Beslissing om af te zien van verdere behandeling is verantwoord.

Klaagster verwijt het ziekenhuis dat haar echtgenoot niet direct is overgebracht naar de intensive care en niet is gereanimeerd. De commissie is van oordeel dat de zorgaanbieder een verantwoorde beslissing heeft genomen door af te zien van een verdere medische behandeling.

Feiten

De echtgenoot van klaagster werd in augustus 2021 met coronaklachten door de huisarts verwezen naar het ziekenhuis. Klaagster verwijt het ziekenhuis dat er tijdens het ambulancevervoer vanuit het ziekenhuis aan de ambulancebroeders zou zijn meegedeeld dat er een niet reanimeren/niet behandelen-beleid gold dat naar later bleek was afgesproken tijdens een eerdere opname. Bij aankomst in het ziekenhuis kreeg klaagsters echtgenoot plotseling een hartstilstand, is hij niet gereanimeerd en vervolgens overleden. Klaagster stelt dat het ziekenhuis niet alles heeft gedaan om het leven van haar echtgenoot te redden en vordert een bedrag van € 25.000 voor de emotionele schade die zij en haar twee zoons hebben geleden door het overlijden van haar echtgenoot. Het ziekenhuis voert aan dat het aan de betrokken arts(en) is om te besluiten of een patiënt wordt gereanimeerd, wordt opgenomen en/of wordt behandeld. Deze medische beslissing kan en mag niet louter op basis van de wens van familie of patiënt zelf worden uitgevoerd. Reanimatie wordt alleen toegepast als er sprake is van medisch zinvol handelen waarbij de patiënt geen onnodig lijden wordt toegebracht. Deze medische beslissing is voorbehouden aan de betrokken arts(en).

Bij aankomst in het ziekenhuis bevond de echtgenoot van klaagster zich in een comateuze toestand waarbij sprake was van volledige respiratoire insufficiëntie ten gevolge van COVID, op ziektedag 11. Met de kennis van en ervaring met het zeer ernstig verloop van ic-opnames bij COVID-patiënten gedurende het voorgaande anderhalf jaar, werd bij aankomst van klaagsters echtgenoot door de betrokken arts(en) ingeschat dat de kans dat hij een ic-opname met invasieve beademing zou overleven, nihil was. Vanwege het ongunstig verloop van de

ziekte met dodelijke afloop werd afgezien van reanimatie omdat klaagsters echtgenoot een reanimatie of een opname op de ic niet overleven.

Oordeel

De commissie overweegt in de eerste plaats dat het NRNB-beleid dat tijdens een eerdere opname is afgesproken, niet van toepassing is geweest op de laatste behandeling van klaagsters echtgenoot. Het ziekenhuis heeft zijn beslissing om niet tot reanimatie over te gaan genomen op basis van de situatie van klaagsters echtgenoot op dat moment. De commissie is van oordeel dat de betrokken arts(en) een verantwoorde beslissing heeft/hebben genomen door af te zien van een verdere medische behandeling. Er was geen zinvolle medische behandeling meer mogelijk gelet op de slechte conditie van klaagsters echtgenoot na het doormaken van een COVID-infectie van 11 dagen. Het zuurstoftekort dat hij in die dagen heeft gehad heeft tot veel orgaanschade geleid en hierdoor heeft uiteindelijk ook zijn hart het begeven. Reanimatie of een opname op de ic zou voor klaagsters echtgenoot heel belastend zijn geweest en cliënt zou dit niet hebben overleefd. Hoewel de commissie begrijpt dat het plotselinge overlijden van haar echtgenoot voor klaagster en haar zoons een traumatische gebeurtenis is en dat zij moeite hebben met de verwerking van zijn verlies, komt de commissie tot het oordeel dat het ziekenhuis, dan wel eenieder die door het ziekenhuis is ingeschakeld, heeft gehandeld volgens de geldende professionele standaard. De commissie verklaart de klacht ongegrond en wijst de vordering tot schadevergoeding af.

mr. L. Beij

Instantie: Geschillencommissie ziekenhuizen

Datum uitspraak: 20-12-2023

Zaaknummer: 224881/229961